

„Gospode, dobro je za nas da smo ovde“ (Mt 17, 4)

Isus je na putu za Jerusolim sa svojim učenicima...

Na najavu da će tamo morati da strada, umre i vaskrsne, Petar se buni, ponavljajući opštu zgranutost i nerazumevanje. Gospodin ga zatim vodi sa sobom, zajedno sa Jakovom i Jovanom, „na visoku goru“, i tu se pokazuje trojici u novoj i neobičnoj svetlosti: lice mu „sija kao sunce“ i razgovara sa Mojsijem i prorokom Ilijom. Glas samoga Oca se čuje iz blistavog oblaka i poziva ih da slušaju Isusa, njegovog ljubljenog Sina. Suočen sa ovim iznenađujućim iskustvom, Petar više ne želi da ode i uzvikne:

„Gospode, dobro je za nas da smo ovde.“

Isus je pozvao svoje najbliže prijatelje da dožive nezaboravno iskustvo, to iskustvo će uvek čuvati u sebi.

I mi smo možda sa čuđenjem i osećajno iskusili prisustvo i delovanje Boga u našim životima, u trenucima radosti, mira i svetlosti za koje smo želeli da nikada ne prestanu. To su trenuci koje često doživljavamo sa drugima ili zahvaljujući njima. Međusobna ljubav privlači prisustvo Božije, jer, kao što je Isus obećao: „Gde su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, i ja sam tamo među njima“ (Mt 18, 20). Ponekad, u trenucima intimnosti, On nas podstiče da vidimo sebe i čitamo događaje kroz njegov pogled.

Ova iskustva su nam data da bismo imali snage da se suočimo sa teškoćama, iskušenjima i teškoćama na koje nailazimo na svom putu, imajući u svojim srcima sigurnost da nas je pogledao Bog koji nas je pozvao da budemo deo istorije spasenja.

U stvari, sišavši sa planine, učenici će zajedno otići u Jerusolim, gde ih čeka gomila puna nade, ali i zamki, sukoba, odbojnosti i patnje. Tamo „oni će biti rasejani i poslani na kraj sveta da budu svedoci našeg konačnog doma, Carstva Božijeg” [1].

Moći će da počnu da grade Njegov dom među ljudima već ovde dole jer su bili „doma“ sa Isusom na gori.

„Gospode, dobro je za nas da smo ovde.“

„Ustanite, ne bojte se“ (Mt 17,7), Isusov je poziv na kraju ovog izuzetnog iskustva. On ga upućuje i nama. Poput njegovih učenika i prijatelja, možemo se hrabro suočiti s onim šta nas čeka.

Isto je bilo i za Kjaru Lubik. Nakon perioda odmora toliko punog svetlosti da je ovaj period nazvan „raj 1949“ zbog doživljaja prisustva Boga u maloj zajednici sa kojom je provodila to vreme i zbog izvanredne kontemplacije tajni vere, ni ona nije želela da se vrati u svakodnevni život. Učinila je to sa novim

entuzijazmom jer je shvatila da upravo zbog tog iskustva prosvetljenja mora „sići sa gore“ i početi da deluje kao Isusovo oruđe u ostvarenju njegovog Carstva, stavljajući upravo svoju ljubav i svoju svetlost tamo gde one nedostaju, čak iako bude suočena sa mukom i patnjom.

„Gospode, dobro je za nas da smo ovde.“

Međutim, kada nam nestane svetlosti, ponesimo svoja srca i misli u trenutke u kojima nas je Gospod osvetljavao. A ako nismo iskusili njegovu bliskost, potražimo je. Moraćemo da se potrudimo da se „popnemo na goru“ da bismo Ga sreli u našim susedima, da Ga obožavamo u našim crkvama, kao i da Ga kontempliramo u lepoti prirode.

Jer za nas je On uvek tu: samo treba da hodamo sa Njim i, u tišini, ponizno slušamo, kao Petar, Jovan i Jakov^[2].

Uredili Silvano Malini i tim Reči života

[1] T. Radcliffe, OP, *druga meditacija* učesnicima generalne skupštine Biskupskog sinoda, Sacrofano, 1. oktobar 2023: <https://www.vaticannews.va/it/vaticano/news/2023-10/testi-meditazioni-father-radcliffe-sacrofano-retreat-sinod.html>.

[2] *Up Mt 17,6*